

*Op bezoek bij Combinatie 'The Pigeon',  
twee rasliefhebbers*

## *Herbert Vleeming en Gré Sanders*



Tekst en foto's: Nico van Bente

Herbert en Gré hebben elkaar leren kennen door hun toenmalige hobby, de Caviafok. Het was de duivenpromotor Dick Hamer die aan Gré Sanders (evenals Dick in Zuthpen wonend) voorstelde om eens met Herbert Vleeming, de toen bekende caviafokker, te gaan praten. Die ontmoeting vond plaats in 1970 tijdens de Gelre-show te Elst. In die tijd was Herbert echter net gestopt met de fok van cavia's, maar Dick Hamer had hem geadviseerd om de caviafok van Gré Sanders eens te gaan begeleiden. Het resultaat van dat contact groeide uit tot een ongekennde sierduivenpassie die zijn oorsprong vond in de opvoeding van Herbert. Hij was van huis uit opgegroeid met kroppers, Hollandse Kroppers wel te verstaan. Er ontstond meer dan een samenwerking tussen Herbert en Gré. Zij vormen thans samen de Combinatie "The Pigeon" en wonen sinds 2000 in een prachtig huis, tegen het centrum aan van Zevenaar, wat overeenkomstig hun hobby de naam "The Pigeon" draagt.

Aanvankelijk bleven de Cavia's zeker nog tot 1990 een succesvolle rol spelen naast de sierduiven. Gré behaalde in die jaren met haar cavia's één keer de Grote Prijs van Nederland tijdens de Ornithophilia show te Utrecht en wel vier keer de prestigieuze Jan Giesberts Prijs bij Avicultura te Den Haag.

## De ontvangst bij de Combinatie is uiterst hartelijk

Rechts:  
Het weer leende zich op deze augustusmiddag voor een plek op het terras onder de zonneluifel, met uitzicht op de prachtige tuin en schitterende duivenhokken.



Van huis uit heeft Herbert de liefde voor dieren en planten op de boerderij meegekregen; hij groeide op met duiven en kippen. Voor Herbert is de plaats van zijn huidige woning zo ongeveer zijn geboortegrond. Zijn ouderlijk huis stond zo'n 100 meter verderop. Het was een boerderij met de nodige grond eromheen, maar waar de plaats Zevenaar steeds verder tegenaan groeide. Na de verkoop van boerderij en grond, begon Herbert in 1999 met de bouw van zijn huidige woning. Ter toelichting: Herbert was geen boer geworden, zoals z'n vader, maar metselaar, zodat hij z'n eigen huis bouwde, waar ze in 2000 introkken. Maar het duivenhok stond er eerder dan het huis en er ontstond een waar lustoord voor de duiven, met prachtige hokken, volières en tuinen. Na de voltooiing in de zomer van 2001, nodigde Herbert en Gré op zondag 8 juli 2001 zo ongeveer half sierduivenfokkend Nederland uit voor een Open Dag, wat een geweldig succes werd en waarbij een kleine 100 fokkers gehoor gaven aan de uitnodiging.



**Wapen van Zevenaar, wat werd verleend bij Koninklijk Besluit op 5 mei 1958. De plaats Zevenaar heeft al sinds het jaar 1487, dus ruim 500 jaar, stadsrechten. Na de laatste gemeentelijke herindeling van 1 januari 2005 is het samengevoegd met Angerlo, waardoor de oppervlakte verdubbeld werd. Op dit moment telt Zevenaar bijna 32.000 inwoners.**

De tuinen rond het huis zijn schitterend aangelegd en onderhouden, een andere hobby van de Combinatie. De fotograaf was dan ook wat afgeleid bij het maken van deze foto, waardoor Herbert en Gré wat dreigen schuil te gaan tussen de planten en struiken. Niettemin geeft dit perfect aan, hoe het er uit ziet.



## De sierduivenrassen die Herbert en Gre samen fokken

Bij deze vraagstelling realiseerde ik mij niet wat dat teweeg zou brengen. Zeker wanneer je daar ook de rassen bij betreft die zij in het verleden op hun hokken hadden. De standaard wordt erbij gehaald en een vlotte telling komt uit op meer dan 30 verschillende rassen die langere of kortere tijd werd gefokt. Meestal was dit bedoeld als lesmateriaal voor de sierduivenkeurmeester-examens van Gré.

### Links en rechts: De afdeling met Oud Duitse Meeuwen in diverse kleurslagen.

Op dit moment zijn de Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar en de Oud Duitse meeuw de hoofd-rassen voor Gré. En het is vooral de EKVHT die haar aanspreekt vanwege het karakter, de kleur en tekening en de moeilijkheidsgraad. Dit geldt zeker voor de kleuren. Je zult om goede Almond-kleurigen te kunnen fokken,

moeten beschikken over een aantal randkleuren, zoals golddun, roodagaat en kite, waarmee je voortdurend moet stoeien om het juiste evenwicht in 'almond' en met name de grondkleur te bewaren. Gré had daarom al jaren terug aan Benno Koers uit Duitsland om een goede golddun-kleurige duivin gevraagd, maar zonder resultaat. Overigens is Benno Koers een zeer gerenommeerd fokker van de Engelse Dwergkropper en de Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar, en hij is geen onbekende inzender op Oneto, maar een golddun-kleurige Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar kreeg ze niet.

Tot haar niet geringe verbazing fokte zelf ineens uit een almond doffer x geel agaat duivin, drie golddunkleurigen, waarvan twee duivinnen en één doffer. Hiervan is de golddunkleurige doffer een zeldzaamheid. Hierdoor is de weg naar goede almond kleurigen korter geworden omdat ze aanvankelijk de almonds via kite, geelagaat en roodagaat moest fokken en daar is het foutpercentage veel groter van; zo krijg je bijvoorbeeld bij de fok van almond x geelagaat meestal almonds met een te lichte grondkleur.

Om het kleurenplaatje compleet te maken, noemen we ook De Roy, dat is een amandelkleur met donkerder bruin/rode vlekken. Een probleem wat zich bij de almondfok kan voordoen is een oogziekte, een soort staar, veroorzaakt door een lethaal factor. Het is 'eigen' aan de kleurslag, daarom moet je zeker geen almond x almond fokken. Verder hebben we natuurlijk te maken met een kortsnavelig ras, dat haar eigen jongen zo tot en met de tiende dag, bij het omschakelen van pap naar vast voer, nog perfect kan grootbrengen. Daarna gaan de jonge Kortvoorhoofd Tuimelaars naar de Lachduiven en eventueel zouden de jongen van de Lachduiven dan naar de



Kortvoorhoofd Tuimelaars kunnen. Herbert en Gré zijn zeer te spreken over de broedcapaciteiten van hun Lachduiven. Ze passen zich snel aan en accepteren zelfs jongen van de sierduiven die tot zes drie dagen oud zijn, terwijl ze dan zelf op eieren van 10 dagen zitten. De lachduiven krijgen tijdens het voeren van de jongen, naast gewoon tortelduivenvoer, nog wat supplementair eivoer en universeelvoer.

**Rechts: De Roy-kleurige Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar.**



**Links: Een rood agaat Engels Kortvoorhoofd Tuimelaar**



**Links en boven: Kitekleurige Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar. De Kite kleur is zwart met brons. Hoewel de hoeveelheid brons kan variëren.**



Dit jaar werden er 19 jonge Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaars gefokt met 6 fokkoppels en voor het eerst was er een Kitekleurige die meer brons als zwart toonde, een zogenaamde "omgekeerde" kite.

Rechts: Het is dringen op de plank, maar de Lachduiven en de Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaars verdragen elkaar goed.



Links: Een zogenaamde 'omgekeerde' kitekleurige Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar, dus met méér brons dan zwart.

Onder: Geel agaat Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar met een prachtige kopvulling en snavelinplanting.

*Het type van de EKVHT, moet vooral klein, kort, elegant en gedrongen zijn. Brede en geronde borst, welke in combinatie met de achterwaarts gedragen hals, vooruit wordt gedragen. Hierdoor zal de loodlijn, neergelaten uit het oog, boven de bal van de voet uitkomen. Vleugels worden onder de staart gedragen, waarbij de rug met een verhoogde stuit toont. Nadeel van dit ras bij vervoer is de grote kans op vervuiling van staart en vleugeleinden.*



Links- en rechtsonder: Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar met juiste horizontale snavelinplanting, maar kon iets gevulder in voorkop.





**Links:**

Een almondkleurige Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar. Deze kleurslag wordt ieder jaar, bij het ouder worden van de duif, iets donkerder. Voorkeur heeft een zo gelijkmatig mogelijke verdeling van de lichte en donkere vlekken en veren. De grondkleur is amandel en een bonte staartkleur is gewenst, maar waarschijnlijk niet te verwezenlijken. Blauw en grijs in de staart zijn zeer ongewenst.



slechte

### **Engelse Dwergkroppers**

Dit aanhankelijke kroppertje, door de Engelsen Pigmy Pouter genoemd, is de specialiteit van Herbert. Hij vertelt dat er vooral beenlengte moet zijn, maar dat de beeninplanting niet meer zo nauw gesteld wordt verlangd als vroeger, ofschoon we dat voor een fokdoffer wel graag zien. Dit is een ras wat getraind moet worden voor de show. De duif moet op een show echt op z'n gemak zijn om z'n ballon volledig te kunnen blazen en onbevangen rond te stappen. De duivin zal dan vaak de staart spreiden en de neiging hebben om met twee benen door de kooi te springen. Herbert heeft ervaringen met shows waar het te koud is en waardoor de Engelse Dwergkropper geen actie zal laten zien. Hij heeft gemiddeld wel 25 koppels Engelse Dwergkroppers op het hok, in wit, zwartbont, roodbont, geelbont en blauwbont.



**Links:**

Nogmaals de tuin, met veel details waar je niet op uitgekeken raakt, met hierboven de trompetklimmer.



**Hierboven in de volière een aantal Engelse dwergkroppers**

Wanneer de doffers en duivinnen na het fokseizoen worden gescheiden om ze klaar te maken voor het showseizoen wordt er 25% gerst aan het voer toegevoegd. Dat voer bestaat trouwens uit een mengsel van Garvo duivenvoer en P40 korrel. De kortbekken krijgen uiteraard een kortbekkenmengeling. Voor de hele collectie duiven gaat er op die manier wel 150 kg per maand doorheen. Voor de parasietenbestrijding gebruikt Herbert Ivomec wat hij 2 maal per jaar door 'n druppel rechtstreeks in de bek van de duif toedient. Daarnaast wordt de mest onderzocht, maar daarin zijn nog nooit wormen of coccidiose aangetroffen. Wanneer er duiven worden geïmporteerd, gaan ze zonder uitzondering eerst 6 weken in quarantaine. Er wordt per jaar op 3 à 4 shows ingezonden en een enkele keer gaan ze met de duiven ook naar een tentoonstelling in Duitsland. Herbert heeft de ervaring dat de Engelse Dwergkroppers na de show het beste een nacht in de verzendmand kunnen blijven en pas de volgende ochtend, wanneer het licht is, weer bij hun soortgenoten worden geplaatst.

Met de fok wordt pas in de maand april aangevangen, als het weer tenminste meewerkt. De ervaring is dat de Engelse Dwergkroppers hun eigen jongen dan perfect grootbrengen, maar in de praktijk wordt er ook gebruik gemaakt van de voedstercapaciteiten van de Lachduiven.

**Linksonder: Een blauwbonte Engelse Dwergkropper met een perfecte beenstand. Niet te nauw gesteld, wat minder problemen in de fok en bij het lopen zal geven.**



**Rechts:  
Een prachtige roodbonte Engelse Dwergkropper, die hier iets te vlak staat.**





**Links: Een verzameling Oud Duitse Meeuwen in de buiten-volière, met ook een Nederlandse Schoonheidspostduif (4<sup>e</sup> duif van links).**

bonte Nederlandse Schoonheidspostduiven. Die zijn volgens de standaard erkend, maar bestaan niet meer, dus werd een bonte postduif ingekruisd, maar die bracht niet de gewenste bontfactor, maar wel schimmel.

**Rechts: Hier toont Herbert een mozaïek-kleurige postduif. Hij wordt vergezeld door één van zijn Jack Russell Terriers, die hem zoals gebruikelijk overal volgt in de duivenhokken.**

Voor de duidelijkheid: mozaïek moet tot een toevalstreffer in de fokkerij worden gerekend. Waarbij een onlogische kleurencombinatie ontstaat met een willekeurig tekeningspatroon. Het is nog nooit iemand gelukt om dit te reproduceren of bewust te fokken.



**Links: In onze rondgang langs de diverse hokken en volières, bleek er naast het eerder bezochte hok, nog een belangrijke afdeling met Oud Duitse Meeuwen te zijn.**



Over de Oud Duitse Meeuw vertelt Gré met enthousiasme dat dit ras pas weer in 1956 werd herontdekt in Duitsland, waarna het ras opnieuw de erkenningsprocedure in moest om in de standaard van de BDRG te worden

opgenomen. Deze herkansing werd het ras gegund, ondanks dat het eerder was afgevoerd wegens "te primitief" voorkomen. Ook in de tweede termijn was er nog weinig rasadel te zien. De voorkop was spits en door de afhellende snavelinplanting vormde de kop met de snavel bijna een rechte aflopende lijn. Na enkele jaren heeft men dit dan ook in de standaard veranderd, waarna de kop een goed gevulde voorkop moest hebben en de snavel zodanig ingeplant, dat hij met de voorkop een stompe hoek vormde.



In de periode 1970 – 1975 werden Duitse zogenaamde 'super' dieren voor veel geld aan buitenlanders verkocht, die helaas weer de oude foute snavelinplanting lieten zien. Doordat wij inmiddels een aanpaste standaard hadden, kregen die dieren en de afstammelingen ervan lage predikaten op onze shows, waarop de fokkers ze thuis hielden. Pas na 1995 hadden we veel betere dieren beschikbaar, ofschoon de invloed van de oude koppen nog steeds merkbaar is. Zo moet men b.v. zeer alert blijven op de Duitse verkoopbeurzen, waar regelmatig verkeerde dieren worden aangeboden. De problemen worden pas na thuiskomst opgemerkt, waar men na vergelijking met de eigen dieren vaststelt dat de snavelinplanting niet optimaal is en de rozetten aan beide zijden van kap te laag zijn aangezet.

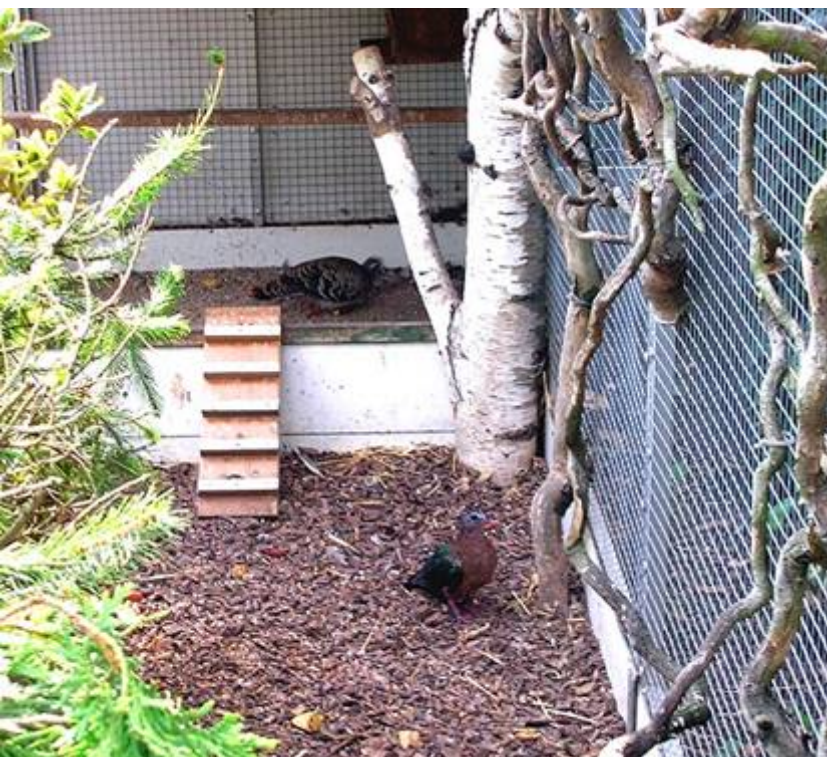


**Links: Een doorkijk in de volières, met vooraan de Oud Duitse Meeuwen en achterin de Engelse Dwergkroppers.**

**Rechts en linksonder: In aparte afdelingen waren diverse soorten 'oorspronkelijke' duiven ondergebracht, zoals de Brons- en Groenvleugelduif. Resp. boven en onder.**



**Onder: Twee jonge Groenvleugelduiven van enkele dagen oud.**





Hierboven, links en rechts: Lachduiven van twee weken oud en wanneer je al vanaf jonge leeftijd aandacht aan deze duiven geeft, dan worden ze echt handtam.

***Als we op het punt staan om afscheid te nemen van Herbert en Gré, moeten we ook nog even binnen een kijkje nemen . . .***

Daar bleek de sierduivenhobby ook wortel te schieten in de vorm van een groot aantal verzamelingen, met als gemeenschappelijke noemer: "als het maar iets met duiven te maken heeft". Dus zagen we beneden vooral veel porseleinen beeldjes, zoals hieronder en hiernaast afgebeeld. Deze beeldjes heb ik met bewondering bekeken, want als ik zelf wel eens rondneus op dat gebied dan kan ik nooit iets vinden.



Naar verwachting bleef deze verzameling niet tot de benedenverdieping beperkt. In de hal, aan de muren en de trap naar boven kon men van alles over duiven zien.

Boven gekomen troffen we een geweldige collectie sierduivenboeken aan, maar ook meerdere verzamelingen op duivengebied, zoals visitekaartjes, speldjes, theelepeltjes, ansichtkaarten, postzegels, suikerzakjes, sleutelhangers, enz.. enz .. je kon het zo gek niet verzinnen, als er maar een duif op stond.



Links: De verzameling duivenspeldjes, keurig gerangschikt en bij alles hoorde een verhaal.



Rechts: Ordners vol met verzamelingen. Oude prenten, ansichtkaarten, suikerzakjes, postzegels, visitekaartjes. Meestal een brok historie en indien, zoals in dit geval overzichtelijk gepresenteerd, geeft het veel informatie en herkenning.

Een plezierig en leerzaam bezoek aan twee enthousiaste liefhebbers, die echt leven voor de hobby.

Een kant waren we bijna vergeten en wordt nog even op de valreep bij het afscheid doorgesproken en dat is de bestuursinzet van Gré geweest voor de sierduiven specialclub, die bij de oprichting als naam droeg: 'Temeschburger Schecken Club'. Deze specialclub werd door haar samen met P. de Haan uit Amsterdam en Remco de Koster op 17 januari 1982 tijdens de Avicultura tentoonstelling te Den Haag opgericht. In januari 2007 zal deze specialclub alweer 25 jaar bestaan. In de afgelopen 25 jaar is door Gré héél veel werk voor die club verricht, waarbij de club uitgroeide met een aantal Zuid Oost Europese Tuimelaarrassen, zoals de Komorner 10-02-1986, Köröser 10-02-1986, Felegyhazer 10-02-1986, Szegediner 10-02-1986, Taganroger 01-01-1988, Rshewer 01-03-1991, Kazaner 01-03-1991, Rostower op 01-03-1996 en de Wolga tuimelaar op 25-8-2001. Gré Sanders maakt thans geen deel meer uit van het bestuur, nadat zij jarenlang als secretaris het gezicht was geweest voor deze club is zij nu erelid en heeft ook geen andere bestuursfuncties meer, behalve 2<sup>e</sup> voorzitter van de Sierduiven Vereniging de Driehoek.

Voor meer informatie kunt u altijd contact opnemen met Combinatie "The Pigeon".  
Oude Doesburgseweg 77, 6901 HH ZEVENAAR, tel.: 0316-330296.  
e-mail: gre.sanders@12move.nl